

přece nijak nevadily, by byly sepsány ihned úplné protokoly i s Rozalií a Helenou K-ovými stejně jak se stalo s třetí podezřelou Augustinou K-ovou a to v jazyce státním, tím spíše, že obviněný sám dodává, že předpis o přibrání tlumočnicka podle §§ 198 a 163 tr. ř. nepřicházel v úvahu. Z toho, co dosud uvedeno, plyne, že kárné řízení netrpí vytýkanými vadami, a že kárný soud prvé stolice ani po právní stránce nepochybil, uznáv, že obviněný porušil své služební povinnosti. Za to nebylo lze upříti odvolání úspěch, pokud jde o výrok, jímž byla zjištěná provinění kvalifikována jako služební přečin. Nebylo prokázáno, že obviněný předpisy, jichž nedbal, pokud se týče proti nimž jednal, porušil vědomě a úmyslně. Zjištěný jeho nedbalý postup v jediné trestní věci — opakování tu v úvahu nepřichází — bez vědomého a úmyslného porušení předpisů, neznamená ani ve své celistvosti více než pouhou nepřístojnost, byť ovšem rázu poněkud povážlivého, zejména pokud jde o protokolování, nesahá však tak daleko, by zakládal služební přečin, uváží-li se též, že obviněnému neschází vůle, dostáti úředním povinností jemu uloženým, čemuž nasvědčuje okolnost, že až dosud byl kvalifikován »velmi dobře« a označen jako »velmi pilný, svědomitý a horlivý«. Veden těmito úvahami neshledal nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v řečených, již prvním soudem správně zjištěných porušeních povinností obviněného služební přečin, nýbrž pouhou nepřístojnost ve smyslu § 2 kárného zákona.

Čís. 75 dis.

Bylo-li podání, napadající zastavovací usnesení kárné rady, neodpovídající však předpisům kárného řádu, vráceno kárnou radou stěžovateli s poučením o opravných prostředcích a s tím, by podání to po případě znovu předložil s prohlášením, by bylo považováno za stížnost k nejvyššímu soudu, nelze (po lhůtě § 54 kárn. stat. adv.) vypracovati ono podání jako samostatnou stížnost se samostatnými důvody.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds I 4/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů odmítl, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnost Boleslava H-a do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 22. září 1927, jímž bylo vysloveno, že není příčiny ke kárnému stíhání Dr. Roberta K-y.

O d ů v o d n ě n í:

Podle § 54 kárného statutu pro advokáty ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. jest stížnost do usnesení kárné rady podati v neprodlužitelné lhůtě čtrnácti dnů, čítajíc ode dne, kdy usnesení bylo doručeno stěžovateli. V souzeném případě bylo usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 22. září 1927, jímž bylo vy-

sloveno, že není příčiny ke kárnému stihání Dr. Roberta K-y, doručeno stěžovateli dne 24. ledna 1928. Dopisem ze dne 24. ledna 1928 potvrzuje stěžovatel, že mu toto usnesení bylo doručeno; v dalším obsahu dopisu probírá pak věc Dr. K-y a projevuje naději, že »nyní po seznání všech praktik tak systematických nerozhodne kárná rada tak, by Dr. K-ovi umožnila další praktiky anebo jich napodobení nebo opakování jiným«; ke konci dopisu pak stěžovatel uvádí, že očekává, že kárná rada další postup K-ův sama vyšetří. Kárná rada vrátila usnesením ze dne 31. ledna 1928 tento dopis stěžovateli, poněvadž neodpovídá předpisům kárného řádu, a, dávši mu poučení o opravném prostředku, dodala: »Hodláte-li stížnost do usnesení ze dne 22. září 1927 podati, předložte do 8 dnů své podání, které Vám současně vracíme, s prohlášením, by bylo považováno za stížnost k nejvyššímu soudu v Brně.« Na to stěžovatel zaslal kárné radě podání datované dnem 12. února 1928, které na kárnou radu došlo 15. února 1928. Podání to označeno jest jako stížnost do zastavovacího usnesení a řízeno na nejvyšší soud, a stěžovatel v něm samostatně odůvodňuje tuto svou stížnost. K této stížnosti stěžovatel sice přiložil dopis ze dne 24. ledna 1928, ale v podání ze dne 12. února 1928 neprohlásil, že onen dopis ze dne 24. ledna 1928 má býti považován za stížnost k nejvyššímu soudu v Brně, nýbrž naopak vypracoval ono podání ze dne 12. února 1928 jako samostatnou stížnost se samostatnými důvody. Proto nemůže nejvyšší soud spatřovati v dopisu ze dne 24. ledna 1928 stížnost do zastavovacího usnesení, naopak jest teprve podání ze dne 12. února 1928 posuzovati jako stížnost a to zcela samostatnou. Ježto pak vzhledem ku dni doručení zastavovacího usnesení (24. leden 1928) jest tato stížnost opožděně podána (§ 54 kárn. stat.), bylo ji jako opožděnou odmítnouti.

Čís. 76 dis.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu, podal-li advokát bez řádné plné moci žaloby, které byl nucen pro nedostatek zmocnění vzíti zpět.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds I 13/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl po slyšení generálního prokurátora odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 5. března 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Kárný nálezn právem klade odvolateli za vinu, že bez náležité informace, zejména však bez řádné plné moci podal jménem několika osob žaloby, které pro nedostatek zmocnění byl nucen vzíti zpět, čímž způsobil odpůrci i dotyčným žalobcům útraty a vydal se trestnímu vyhledávání. Bez řádné plné moci (§ 1008 obč. zák.) není advokát oprávněn ve sporu zastupovati a zákon ve sporu výslovně žádá průkaz plné moci (§ 30 a 37 c. ř. s.). Plná moc musí býti ovšem řádná a, ježto na advo-